

השבי"ץ פולץ בשיגור גנאלוג פולד באינטרנט, ומפיע באגר ושיבה קדיש משלה, באגר "ישיבה" אפייסבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
שמות | 392
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שליידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... אוחת הערב נכו לא תהיה חלבית/ סוקי מ.

השבוע הייתי אמור לצאת בערב לאכול במסעדה חלבית. בצהריים מיהרתי לאכול ארוחת צהריים כי היה לי משהו מיד אחרי זה, אז ברכתי על האורז ואכלתי, ברכתי על הגזר ונגסתי, ברכתי "ברוך אתה ה' אלוקינו מל..." ופתאום קלטתי שאני הולך לברך שהכל על עוף. ובערב יש חלבי... ניסיתי לבדוק מה עוד "שהכל" פה. גורנישט. רק פטריות שבעצמן התבשלו עם העוף. חשבתי אולי ללכת לשתות שלוק מים, אבל גם זה לא היה נראה לי ריאלי. פתאום אמרתי לעצמי: מה מול מה - ברכה לבטלה מול אוכל חלבי בערב! חלבי זה טעים, אבל כאן אני נמדד. מה עיקר ומה זו הצידה. נתתי בים. אחר כך אמרתי לעצמי שבטח זה לטובה שאכלתי. אולי יהיה שם משהו פרווה שסתם ככה לא הייתי אוכל וכעת אזמין אותו, וגם אם לא - אני בטוח שהיה לי טוב להחליט לעשות את הביס בשביל הברכה. הרגשתי שהפעם שמרתי באופן מיוחד על הלכות בשר וחלב, שממש עכשיו לומדים פה בפינת ההלכה. ובערב יצא שהתחלנו לאכול מאוחר, ככה שגם אכלתי חלבי...

תארו לעצמכם ש:עשר דקות לפני ארוחת הצהריים, מרק עוף עם קוסקוס ושניצל, אתם רוצים לאכול שוקולד.

אז מה עושים: מהלכות בשר וחלב - ב":

לאחר אכילת בשר יש להמתין שש שעות כדי לאכול מוצרי חלב (ויש נוהגים להמתין שעה או שלוש). למה ממתנים? שתי סיבות: א. שומן הבשר נדבק בפה ומשאר שם טעם. ב. נשאר בשר בין השיניים (אחרי שש שעות הוא מאבד את טעמו). לפי שתי הסיבות, אין צורך להמתין לאחר מאכל פרווה שבושל בכלי בשרי (מה שנקרא "חזקת בשרי"). זמן ההמתנה מתחיל משעת סיום אכילת הבשר, ולא מסיום כל הסעודה.

בשעת הצורך די בחמש שעות וחצי (הגרע"י). אם מצא בפיו בשר לאחר זמן מהסעודה, יוציא אותו. אם בלע אותו, לא צריך להמתין שש שעות מאותו זמן.

אם אכל מאכל חלבי (חוץ מגבינה קשה), לא צריך להמתין, ויכול לאכול בשר לאחר שיעשה שלושה דברים: שטיפת ידיים (אם יש עליהן שאריות), ניקוי הפה ע"י אכילת מאכל (חוץ מירקות עלים ותמרים) ושתית משקה.

לשמור ולעשות

היומנו של שבי"ץ שוכבו"ח

פברג", היא סיימה. "מה אג ויקיפדיה?" שאלה רחל. "אבל זה לא עניין של בנימין?" שאלה ילן. "לא רק", ענתה נאכה. "לזכן קראנו לזה ערב שבבוא"ג. קדוש פברג היא גם אבנא. מה זה פברג? קשר, חיבור. מי ששומר על הקדושה ופזניחא - קשר אפי, מחובר אליה. "זה כמו חב"י", היא המשיכה, "שכשמיצים צד אחד, גם הצד השני זז. הי פולץ איגנו אפי מעשים שלנו, וגם אנחנו מצידנו מרגישים אגו חיים שלנו. מי שפולח בקדושה שלו, חוגג את החב"י".

"מה אנחנו עושה עם זה?" צרקה אנו נאכה שאלה. "מחשקא אג פקשרים?" הציתה לזיו. "יפה מאוד", אמרה שירה, "גם אג פקשר אפי, וגם גיקשר עם פקשרים ופחברג. עם זה קשור".

"היומנו מסתים לא צנוחיים", הוסיפה ילן, "ומקשרים עם בנימין", היא קצרה אמיליה אידה. כמה בנא צחקה. "אני מסכימה איגך", אמרה נאכה, "זה גם מבצבצ אנרליג סגמ, במקום אפשיקע אגן נאון. זה אולי קצת כיוץ, אבל זה מוגר. זה מעייף אגנו, ולא משאיר אנו כח ארוץ אלאון פדבא. עדיף כיופים אחרים, כיופים של...".

היא חיפשה אג המילה. "שבבוא"ג, אני ורחלי פלמנו. לשבי"ץ שלום, גארי.

פן קשרו אנו אג המטפחא חן הפנינים ונגנו אנו ביד אג החבאים. כל אחת הפחיקה שני חבאים - אחד קשר אגנו לזל שפנינה, ואחד לזל שאחריה.

נרנע הסבירה: "אני אפיה בראש פטור, ואגן גלכו אחריי אפי פגזבאג החבא. אסור אכן אפזיא עכשיו שלם מילה מפפה. רק אכתי". "מה זה פפה, פפה חילורג?" שאלה אביטל. "עוד פטור חילורג", גיחכתי.

האכנו די אט, עם עזירה באמצע. מגישה פרזטי שהעזירה ארכה מדי. משכתי בחבא פקדמי כדי אפכיר קשר שרזים אפמטיק לזכ. החבא זז יוגר מדי בקאל החאטי שלם שבבפה - אז עך פסוף. פורדגי קצת אג המטפחא וזיוטי שהחבא שאמור למשך אגו - עכור.

"מה אגן, עזורג?" שאלתי. "שששש", אמרה נאכה, "אף פדה". "מה קרה?" שאלה רחלי וברידה אג המטפחא מפנינים. "טוב, אפשר אפריד אג המטפחא", נאכה נכנעה. כולן הורידו, ונאו שהחבאים שלפן חגכבי.

"בואו נעשה מעלז מסודרי", אמרה נרנע. "שמענו חן פשוטביים?" היא שאלה. "כן", ענתה חוה, "זה ראשי פגיבא של פרשג פשבאך שבין שמאג למשפטים. פפרשג פאלף עם ישראל וצא מטמאג מצרים ומקבל אג פגרה, ולכן זה זמן מיוחד לגיקון של פלם בקדושה

לשבי"ץ שלום. זאל גארי. ביום שני פשבאך פיגה פלואה לא שפריג: "ערב שבבוא"ג".

פפגחא פמדריכא עשו אנו כמה משחקי פלגאלאג. זה היה די כיוץ אפגלגב, אבל מגישה כבר נמאס לי. "מה פקטל של פערב פפה?" שאלתי אג נרנע בצד, בוי שאחרג ישמח, "מה אנחנו, וזדא?!". "לא", היא ענתה, "גספגלני, טוב?". "מה היה אי אעלש? הפגפגלני. אחרי משחק של ים-יבשה-אוי-צומח-דומה, פכריצה נרנע: "עכשיו- פתיקרי!" פן פזיאא אגנו ארחה בחוף, אפתיזא אגנו פטורה ישרה. יוגר נאון - ניסו אפתיז. אני ורחלי נעמדנו בכאונה בצורה עקומה ביחס לשורה.

"גארי, געמדי ישר", נצפה בוי נאכה. "אמה ארחלי אג לא אומרג כאן?" פגעלנגני. "טוב, רחלי, געמדי ישר בבקשה", פגנה אליה נאכה. "אמה אגארי לא אומרג בבקשה?" שאלה רחלי. "געידו, מה יש לכן פיום?"

"שבבוא"ג אפי" חייכתי, אפגיישרתי. גם רחלי. "טוב. עכשיו אגן רצוג עך אלאון פדבא, וטם פתיקרי". פפסם סיבא פפקודפ היה מקצה אקצה. "אין אי כח לזכ מטי", אמרה לזיו, "פגעליפטי מכל פטרודים".

"טוב", אמרה נרנע, "אז נעשה אג זה פפה, אבל זה יהיה פחאג טוב". פן פזיאא חבאים ומטפחא פלואג

בצאוי אקראן

קורא קבוע ל סולח לאו

ממעמקים

פתחו של גיהנם נמצא בארץ הקודש

בפרשה מתרחש אחד התהליכים המשמעותיים ביותר בהיסטוריה: ממשפחת יעקב, אנו עוברים לעם ישראל. אבות האומה, השורשים, חיו בארץ כנענים פרטיים. ירדנו למצרים כדי להפוך לעם ולחזור כנזה לארץ ישראל ולהקים בה ממלכת כהנים וגוי קדוש.

עם ישראל לא נוצר בארץ ישראל. למקום היווצרות העם נבחרה מצרים. מכל הארצות, דווקא היא! למה?! למה דווקא "ערוות הארץ" - זאת שנעשו בה התועבות הכי גדולות, עד שזכו לכינוי "מעשה ארץ מצרים"?

מאותה סיבה שהתועבות הללו כונו גם "מעשה ארץ כנען". גם הארץ עליה דורכת כף רגלכם התברכה בעמים חומריים להחריד. במצרים נוצרנו ובכנען אנו חיים (ולא ניגע כרגע בהבדל בין מצרים לארץ ישראל). אין על ה'. מה שהוא עושה, לעולם לא היה עולה על דעתנו.

אז בואו ננסה להעלות את דעתנו רגע בכמה קומות. מה אפשר ללמוד מבחירת ה' במקומות הכי לא סימפטיים בשביל עם הקודש שלו.

ההקודש שלו צריך לגעת בחומר הזה, לא להימלט ממנו. הנוצרים תופסים את הקדושה כפרידה מהחומר, והצטנפות בצינוק רוחני מבודד המנותק מעולם החומר. לא זו הקדושה של הקב"ה. עולמות רוחניים יש לקב"ה מספיק. אם הוא היה רוצה קודש מצומצם בגבולות הרוח, הוא לא היה משקיע בעולם הזה.

ה' רוצה חומר. אבל חומר עד הסוף - שיינתן לרוח קונטרה שתחזק ותעצים אותה, קונטרה שבחיבור עוצמתי ומדוייק, תהפוך את החומר לבסיס העמוק והאיכותי ביותר שהרוח יכולה לקבל, למסגרת שבו היא יכולה להתבטא סוף סוף, להגשים את חזונה ולממש 100% נוכחות בעולם הממשי. זהו שורש המשיכה לחומר.

לא קודש שברירי ואוורירי רוצה הקב"ה. יש לו חזון יותר גדול לקודש שלו. את העוצמה האדירה של החומריות הוא רוצה, שתייצב את הרוח הגבוהה - שתהדק אחיזה, תפרוש את כנפי החומר וביחד ימריאו למרחקים.

ואסור שהחיבור הזה ייפרד. אם ייווצר נתק לרגע, כח הכבידה ימשוך אליו את החומר, שייצור מכתש בקרקע ויצלול לתהומות, עד ללבה השוצפת. גיהנם קוראים לזה. אש בוערת של כח חיים לא מדוד, לא מוגדר ולא מגודר. ומהצד השני, באותו רגע הקודש יהפוך לנשמה ערטילאית שתתעופף לה חזרה למרומים בידיים ריקות. החומר שלה נותר למטה.

זה מה שקרה בכנען ובמצרים. הם טבעו בים חם, נעים ומענג שבסופו של דבר שרף אותם. כיום לא נותר מהם זכר. הקדושה שלנו היא להשתמש במנוע החומר האדיר, בהנהגת הגה הרוח. להשתמש בכל כוחות החיים במקום המדוייק בלבד, ובכל הכח. זה הפתח לחיי גן עדן.

שמעתי פעם חלוקה של ברכות הבקשה בתפילת העמידה לחצי של בקשות אישיות ודעת, תשובה, סליחה, גאולה, רפואה, פרנסה), חצי של בקשות לאומיות וקיבוץ גלויות, השבת המשפט, כליוי הרשעה, ההטבה לצדיקים, בניין ירושלים, הרמת קרן המשיח) ועוד ברכה כללית על עצם קבלת התפילה.

יפה! אף פעם לא חשבתי על זה. כאילו קודם דואגים לבנייה של כל הפרטים שמרכיבים את העם, ואחר כך לעם שנבנה מהם:

יכול להיות. אני רוצה להציע כיוון קצת שונה. גאולה, זו בקשה אישית או לאומית?

יכולה להיות גאולה אישית. אם אני בצרה כלשהי וה' מוציא אותי ממנה, הוא גואל אותי. זה יכול להיות בחצי הראשון.

נכון, אבל אם אתה זוכר, אמרנו שהתפילה היא לא רק במישור ה"עלי ועליך" אלא בעיקר על כבוד ה', על העם ושמשפיע בסופו של דבר גם עלי ועליך, אבל לא זה העיקר. שים לב גם שאנו מבקשים "וגאלנו מהרה למען שמך" ושם ה' לא נקרא על אדם פרטי אלא על העם שלו. "תראו מה זה העם של אלוקים". כשעם ישראל נמצא בגלות, זה חילול שם שמים נורא. כשאנו נמצאים בין המדינות המפותחות, בצמיחה כלכלית שאין לה אחות ורעה, עם אחד הצבאות החזקים בעולם, ויותר מכל זה - עם דרישת צדק ואכפתיות מיוחדים, זה אומר לעולם משהו על אלוקים.

אז מה החצי הראשון של ברכות הבקשה לדעתך?

לא יודע אם הייתי מחלק לחצאים. אולי יותר לרבעים - דעת, תשובה וסליחה: קשר פנימי. גאולה, רפואה וכלכלה: ביטוי חיצוני של הקשר. קיבוץ גלויות, משפט וביעור רע: בניין רוח האומה. צדיקים, ירושלים ומשיח: בניין מוסדות האומה. אבל מה שמעניין זה, שאם באמת כל הבקשות האלה הן לאומיות, יוצא שיש דעת לאומית, תשובה לאומית, סליחה לאומית... כל החצי הראשון, שקיים גם ברמה הפרטית, נמצא ברמה הלאומית.

מה מיוחד בזה? כמו שלאדם יש שכל, אז לעם יש שכל! העם כולו שב בתשובה; ה' סולח לעם.

אני חושב שזה מעבר לזה. שכל לאומי זה שהעם יידע מתאים לו כעם ומה לא, מה ישראלי ומה לא. תשובה לאומית זה לא שכולם במדינת ישראל ישמרו שבת, אלא שהעם כעם ינהג כרצון ה': הצבא ינהג לפי מוסר יהודי, התחבורה תיסע לפי התורה, הכלכלה תהיה על פי עקרונות הצדק והמוסר האלוניים וכך בכל תחום. והסליחה... פיוס אלוקי על הסטיות הלאומיות שלנו מייעודנו כממלכת כהנים וכאור לגוים. איזה אור גדול ומרגש כשזה יגיע.

וגאולה לאומית: בזה נעסוק בהרחבה בעזרת ה' בשבוע הבא.

שעת סיפור

הרב אהרן יהודה לייב שטיינמן זצ"ל שנה את הגאווה. על רקע זה, מעניין הסיפור הבא: פעם נכנס אליו יהודי להתיעץ: הוא משמש כעת כבעל קורא בבית כנסת אחד, והציעו לו לעבור לבית כנסת אחר, ולשמש שם כבעל קורא. "מה הצדדים לכאן ולכאן?" שאל הרב שטיינמן. ענה בעל הקורא: "בית הכנסת השני גדול יותר". והוסיף: "השכר המוצע בו גבוה יותר, ויש בכך גם יותר כבוד". הרב שטיינמן נהנה מתשובתו הכנה, ולאחר שיעץ לו, ליווה את היהודי עד לצאתו מהחדר. והסביר: "הרבה יהודים באים להתיעץ, ונימוקיהם הם 'לשם שמיים', 'לשם שמיים'. והנה יהודי שאומר בפה מלא: אני רוצה יותר כבוד".

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

בכל לב יש נקודה אחת מרכזית ריקה.
כל אחד בוחר מה לשים באותה נקודה,
שתקרין על כל לבו,
שתקרין על כל חייו.

מוצאי שב"צ

